

Stânga liberală și dreapta radicală

6 iunie 1999

Gili Cârstea

Când trupul este sfâșiat între
STÂNGA LIBERALĂ și DREAPTA RADICALĂ
vinovați vot fi întotdeauna ucenicii lui Hristos

Tensiunile din sânul iudaismului, care au afectat serios starea generală a națiunii chiar înaintea nașterii lui Isus Hristos, nu sunt decât o pildă pentru starea poporului lui Dumnezeu chiar înaintea celei de-a doua veniri. Ele descoperă un tipar de gândire care nu este deloc doar atributul teologiei sofisticate și pluraliste a acestui sfârșit de mileniu.

În lunga confruntare dintre adevăr și eroare, poporul lui Dumnezeu a fost mereu amăgit să intre în controverse false, ridicând baricade inutile care mascau adevăratele puncte fierbinți ale luptei. Când Dumnezeu a trimis în lume adevărul despre Sine prin Fiul Său, scena teologică în Israel era sfâșiată de curente doctrinare opuse, care aduceau la exasperare pe căutătorul serios după adevăr. Savanții lui Israel se aflau pe poziții așa contradictorii, încât pentru spectatorul avizat, ele păreau ireconciliabile.

Dreapta radicală era reprezentată de partida fariseilor, zeloși pentru legea lui Moise și hotărâți să impună respectarea ei indiferent de mijloace. Stânga liberală, educată și modernistă, era reprezentată de partida saducheilor, în rândul cărora se găseau preoții cei mai de seamă. Alegerea marelui preot dintre saducheii devenise un obicei.

Fariseii acuzau pe saducheii că au părăsit “credința dată sfinților odată pentru totdeauna.” Ei se temeau că filozofia modernă propovăduită de saducheii va transforma poporul lui Dumnezeu într-o simplă instituție administrativă după chipul și asemănarea lumii. Credința saducheilor că nu există nici îngeri, nici înviere din morți, li se părea fariseilor o stricare foarte periculoasă a Scripturii.

Saducheii acuzau pe fariseii că mențin poporul într-o înțelegere prăfuită despre adevăr. Credința și practica națiunii li se păreau a fi complet demodate și

incomode, greu de comunicat unei lumi în plină dezvoltare culturală. Ei reproșau fariseilor exclusivismul exagerat și belicos, inacceptabil într-un climat politic ce invita la părtășie și comunicare. Practic, le era rușine să iasă în lume cu pozițiile lor denominaționale.

Care era cauza acestor tensiuni?

"Acum o jumătate de secol, un fiu de sânge al lui Avraam, pastor adventist, avertiza pe conducătorii bisericii. Fratele F.C. Gilbert publica în decembrie 1933 un articol în Ministry care s-a dovedit a fi o profeție. Articolul lui se numea "De ce l-au lepădat iudeii pe Isus ca Mesia." Studiul și expunerea lui asupra raționamentului evreu prezintă o imagine uluitoare despre ce s-a întâmplat cu noi în ultimele șase decenii.

El spune că omenirea se miră de ce națiunea iudaică l-a lepădat pe Isus, deși Scriptura era plină de preziceri, tipuri și profeții privind venirea Lui. De ce l-a refuzat sămânța lui Avraam, sinedriul, pe Isus ca Mesia? Gilbert explică în detalii triste: "Pentru unii pare aproape inexplicabilă respingerea lui Isus de către farisei, deși erau recunoscuți ca lideri care stau pe scaunul lui Moise." Desfășurând istoria acestei respingeri, motivul devine evident.

După ce Alexandru cel Mare s-a închinat în templul de la Ierusalim, între greci și evrei a început să se dezvolte un spirit de prietenie. "Grecii asigurau pe evrei că vor să le fie prieteni și binefăcători. Ei doreau să cunoască mai multe despre Dumnezeul evreilor." Astfel, grecii au sugerat ca tineri iudei talentați să meargă la Alexandria pentru educație și instruire în filosofia, știința și învățământul grecesc. În discuțiile din jurul acestui proiect, mulți dintre bătrânii lui Israel și-au manifestat îngrijorarea față de acest pas. Ei avertizau că s-ar putea să se dovedească ruinător pentru viitorul poporului evreu. Dar sfatul grecilor a fost urmat, iar scena era gata pregătită pentru lepădarea "fiului lui David, fiul lui Avraam." Descrierea sună ca o predică de înmormântare:

"Grecii asigurau pe bătrânii lui Israel că pot să-și păstreze standardele religioase... Obținând recunoaștere din partea celei mai mari națiuni de pe pământ, absolvenții școlilor evrești vor avea numai avantaje... Bărbații lui Israel erau făcuți să creadă că avantajele pentru savanții evrei vor fi nemăsurate... Treptat, școlile evrești au început și ele să ofere diplome absolvenților lor... Pas cu pas a început să se creeze o aristocrație scolastică, din care s-a format sinedriul de mai târziu. Acest cuvânt este de origine grecească... An după an Cuvântul lui Dumnezeu era studiat mai puțin, iar cultura și filosofia se înmulțeau. Programul de studii... era influențat către intelectualism... Evlavia se răcea treptat, în timp ce formele și ceremoniile se înmulțeau. Pe măsură ce studentul înainta în vârstă și se dezvolta intelectual, el studia mai puțin Cuvântul lui Dumnezeu și mai mult scrierile omului. Rabinul licențiat era recunoscut după haine. Licențele rabinice erau esențiale pentru persoana care dorea să se adreseze fiilor lui Avraam. Aceasta era situația din Iudea când au apărut în țara lui Israel Ioan și Isus...

Amestecând filosofia umană cu Cuvântul lui Dumnezeu, forța spirituală și puterea Scripturii au început să lipsească din viața cărturarilor și poporului. Ei nu mai aveau discernământ spiritual... Influența educației lumești a împiedicat toate categoriile societății de atunci să-L întâmpine pe cel care “a venit la ai Săi. Ai Săi nu L-au primit. Cerințele Lui erau cerești; poporul era pământesc. Cerul și pământul nu se armonizează.”

Fratele Gilbert nu putea ști că articolul lui era o descriere a timpului nostru. El își încheia prezentarea istoriei iudaice astfel:

"Conducătorii lui Israel au cedat, în mare măsură, cerințelor și învățământului grecilor, sperând să obțină prestigiu și influență. Ei au fost făcuți să creadă că pot contribui mai mult la mandatul pe care l-au primit de la Dumnezeu, asimilând standardele de educație ale lumii, decât ținând tare la standardele transmise de strămoșii lor evlavioși.”

Omenirea cunoaște rezultatul: L-au lepădat pe adevăratul Mesia!" (Donald K. Short, *Made Like His Brethren*, p. 42-43).

Analizând astăzi expunerea doctrinală a părinților noștri spirituali de atunci, putem constata cu ușurință că nici una dintre cele două tabere opuse nu înțelegea adevărul. Nici una nu cunoștea pe Dumnezeu lui Israel. Nici una nu știa cui se închină de fapt. Deși studiul Scripturii era meseria declarată a tuturor combatanților, nimeni nu înțelegea corect adevărul. Întreaga lor închinare devenise o “învățătură de datină omenească” bună de bațjocura păgânilor. Dumnezeu era degradat și umilit prin tot ce reprezenta religia iudaică a zilei.

"Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelie adevărului, deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea dorită de el, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran. Chiar preoții care slujeau în templu pierduseră din vedere semnificația slujbei pe care o îndeplineau. Ei încetaseră de a mai privi dincolo de simbol la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, se comportau ca actorii la teatru. Actele ceremoniale pe care Însuși Dumnezeu le instituiseră erau transformate în mijloace de a orbi mintea și de a împietri inima. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru om prin mijloacele acestea. Întreg sistemul trebuia să fie desființat” (DA 36).

Ne este ușor să constatăm astăzi că nici dreapta radicală, nici stânga liberală nu erau o soluție la problema iudaismului. Și nu era o soluție nici unirea lor pe baza doctrinelor comune. Ambele teologii erau fatal subminate de necunoașterea caracterului lui Dumnezeu. Ei și-au închipuit că dacă își vor da mâna în fața pericolului comun reprezentat de Isus Hristos, vor rezolva dilema. Dar nu a fost să fie așa.

Vestea bună a împărăției adusă de ucenici nu se potrivea nici cu teologia dreptei conservatoare, nici cu cea a stângii liberale. Una vedea eliberarea în îndeplinirea riguroasă a cerințelor legii, cealaltă în emanciparea culturală și

academică. Isus a adus o concepție complet diferită despre credința mântuitoare, care s-a dovedit a fi factorul principal al fragmentării iudaismului.

Biserica nu putea rămâne unită decât prin acceptarea aceluși fel de credință descris de Isus astfel: “Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimes” (Ioan 17,21).

Soluția la problemele bisericii de atunci nu era mai multă școală, mai multe fapte, mai multă evanghelizare. Soluția era “Hristos în voi,” adică refacerea despărțirii produsă de Adam, astfel ca “planul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” (DA 161) să se împlinească pentru familia omenească. Natura umană și natura divină trebuiau să fie una. Această nouă frontieră a stârnit cea mai puternică opoziție. În fața acestui pericol iminent, dreapta radicală și stânga conservatoare și-au dat mâna, pentru “salvarea națiunii.”

Așa au ajuns ucenicii inamicul public numărul unu. Fariseii îi acuzau că noile interpretări ale Scripturii anulează legea lui Moise. Saducheii îi acuzau că slăbesc încrederea poporului în nobilul lor țel de a ajunge “capul și nu coada” printre națiunile lumii, prin insistența lor că “acest Isus” este singura soluție la orbirea națională.

Astăzi, scena teologică a bisericii este împărțită exact după aceleași criterii. Avem și noi o dreaptă teologică radicală, convinsă că este apărătoarea de drept a credinței pionierilor. Ei o citează cu dârzenie pe Ellen G. White (Moise modern). Ei sunt partizanii terorismului spiritual pentru atingerea perfecțiunii, prin înmulțirea formelor și ceremoniilor. Motivația apelului lor este teama sau interesul. Ei sunt fariseii moderni.

Avem astăzi și o stângă liberală, sătulă de formulele prăfuite ale adventismului, de limba de lemn și de activismul desuet al demersului bisericii. La rândul lor, o citează și ei vehement pe Ellen G. White. Ei sunt nemulțumiți de izolarea provincială a adventismului, într-o epocă a părtășiei și libertății de gândire, când solia adventă poate fi comunicată așa de ușor unei “lumi care piere.” Ei dețin pozițiile cheie în administrația bisericii de astăzi. Ei sunt saducheii moderni.

În urmă cu peste 25 de ani, comitetul și președintele Conferinței Generale, Robert H. Pierson, avertizau biserica:

"Este recunoscut faptul că, într-o vreme a dezvoltării conștiinței sociale și schimbării, instituțiile adventiste pot fi prinse în proiecte lumești alături de lume, neglijând lucrarea pe care doar biserica rămășiței o poate face. Una dintre cele mai mari amenințări la adresa instituțiilor noastre de învățământ superior o reprezintă filosofii și teologia falsă, absorbite inconștient în universitățile lumii de către viitorii noștri profesori, și apoi aduse în școlile adventiste ca “vin” al Babilonului” (The Appeal of the 1973 Annual Council of the Seventh’s Day Adventist Church).

Nimeni nu mai poate ascunde astăzi faptul că teologia adventistă se află într-o confuzie și fragmentare fără precedent în istoria denominațională. Au fost publicate numeroase lucrări al căror impact nu mai poate fi evitat sau neglijat. Amintim doar câteva dintre ele: *Adventism in Conflict*, de A. Leroy Moore; *The Remnant*, de Clifford Goldstein; *Omega II*, de Lewis Walton; *The Fragmenting of Adventism*, de William G. Johnson. Toate lasă să se înțeleagă, destul de transparent, că avertizarea Consiliului Anual din 1973 este mai mult decât serioasă.

Dreapta radicală strigă apăsător că biserica a fost confiscată de Noua Teologie a stângii liberale. Aceasta, la rândul ei, acuză dreapta conservatoare că ține biserica pe loc cu formalismul și legalismul ei complet nepotrivit în această epocă de eliberare spirituală.

Cine are dreptate? De partea cui trebuie să se alinieze poporul? Vor reuși aceste două curente teologice opuse să se unească? Va fi această unire soluția la impasul bisericii? Care va fi catalizatorul acestei dihonii academice?

Ellen G. White aruncă o lumină în această mare agitată: “Printre strigătele confuze ‘Iată, aici este Hristos,’ ‘Iată, acolo este Hristos,’ va fi dată o mărturie specială, o solie specială de adevăr, potrivită pentru acest timp” (EGW Comments, Vol. 7, p. 984).

Noi considerăm că nu există o solie mai “potrivită pentru acest timp” decât acea “foarte prețioasă solie” pe care a trimis-o Domnul “în marea Sa îndurare” poporului Său “prin frații Waggoner și Jones” (TM 96). Scopul ei era prezentarea “mai proeminent” a neprihănirii lui Hristos, iar neprihănirea lui Hristos nu urmărea decât să descopere caracterul Tatălui în cadrul larg al marii controversă.

Prezentarea acestei mărturii speciale produce astăzi aceeași împotrivire furibundă ca acum două mii de ani. La fel ca atunci, ea este o pricină de poticnire și pentru dreapta radicală, și pentru stânga liberală.

Stânga liberală acuză solia 1888 că nu era nimic altceva decât o chemare înapoi la “creștinismul de bază,” deoarece adventismul aluneca și amenința să se scufunde în legalism și formalism (“Inima soliei 1888 nu a fost vreo contribuție specială a adventiștilor la teologie, ci a fost o chemare de întoarcere la creștinismul de bază” - George Knight, *Angry Saints*).

Dreapta radicală acuză solia 1888 că nu este nimic altceva decât o mască “mai diabolică” a Noii Teologii, deci un dușman și mai de temut, care trebuie combătut cu orice mijloace (“Satana a adus această înșelătorie mortală în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Mulți au fost prinși în capcana ei, inclusiv mulți adventiști conservatori” – pentru acest citat și altele asemănătoare, vezi *Is Beyond Belief Beyond Belief? A Critique of Jack Sequeira’s Book*, p.7-8).

Va reuși această “foarte prețioasă solie” a neprihănirii lui Hristos să polarizeze biserica adventistă și să o aducă la piciorul crucii, acea cruce din istoria noastră recentă unde Duhul lui Dumnezeu, insultat și respins, a rămas răstignit? Acest lucru rămâne încă să fie văzut. Cert este că această solie de adevăr potrivit

pentru timpul prezent este gata să polarizeze dreapta radicală și stânga liberală într-o încercare disperată de a înăbuși din nou sub molozul erorilor dragostea agape a lui Hristos.

Când biserica, trupul lui Hristos, este sfâșiată între stânga liberală și dreapta radicală, vinovați vor fi totdeauna ucenicii lui Isus, iar unitatea poporului nu va putea fi păstrată decât prin eliminarea lor.

***